

את הרע, ורואה את הטוב, ומתקנים עם הטוב. אמר לו רבי עקיבא: לדבריך, מהו ויתעצב אל לבו? אמר לו: בא וראה מدت רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כי אף על פי שהתנתנו, לך עצבון על אבדת הרשעים. שאר על פי שהי רשעים, אינו חפץ במיתמן, ולא קיתה שמחה לפניו.

אמר רבי יהודה, מהו שפתותם (שם) ונنم מצא חן בעיני ה? שמו גרים, נם בהפוך חן. ולמה פתח הפסוק בתולדותיו תחלה? כדי להראות לעולם, כמו שהוא היה צדיק, אף הם היו צדיקים, וראויין להתנישב בעולםם. ומניין לנו? בא וראה, כיון שנכנסו לתחנה, ראו בצערו של עולם, ונצטערו, ומניינו עצם מפריה ורבייה. ואף על פי שהי צאוי, כמו כן. עד שראה הקדוש ברוך הוא מעשיהם, ואמר: לא תהו בראתיכם עולמי, ואתם פרו ורבו, הנזדוגו לנשותיכם, ועשו פריה ורבייה. באotta שעה ברכם, שנאמר (שם ט) ויברך אלהים את נח ואת בנו וגו.

אליה תולדות נח. רבי פנחס פתח, (שם ו) ויראו בני האלים את בנות האדם כי טבת הנה. מי הם אוותם בני האלים? בני גודלי הדור. מלמד שהי טובות מראיה, פתח באנ כי טבת הנה, וככתוב שם טובות מראיה מאי. קיו הולכות מאי. והנשים הולכים ערומים, ואלו ואלו רואים את ערונותם, וכן אפים אלו את אלו. ולמה נקראו בני האלים? שהי גברים גודלים ענקים.

אמר רבי יהושע בן לוי, פעם אמרת נקלעתתי להר של הסלע של עיטם, ומצתתי בשני צדי הסלע שני גברים, ודומים בשתי פיות

נחמה הוא. רואה את הרע, ורואה את הטוב, ומתקנים עם הטוב. אמר ליה ר' עקיבא, לדבריך, Mai ויתעצב אל לבו. אמר ליה, בא וראה מدت רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כי אף על פי שהתנתנו לך עצבון על אבדת הרשעים, שאף על פי שהי רשעים, אינו חפוץ במתן, ולא היה שמחה לפניו.

אמר רבי יהודה, Mai דכתיב, ונמ מצא חן בעיני ה. שמו גרים, נת בהפוך חן. ולמה פתח קרא בתולדותיו תחלה, כדי להראות לעולם כמו שהוא צדיק, אף הם היו צדיקים, וראויין להתנישב בעולםם מהם.

ומנא לנו תא חז, כיון שנכנסו לתחנה, ראו בצערו של עולם, ונצטערו, ומניינו עצם מפריה ורבייה. ואף על פי שהי צאוי, כמו כן. עד שראה הקדוש ברוך הוא מעשיהם, ואמר, לא תהו בראתיכם עולמי, ואתם פרו ורבו, הנזדוגו לנשותיכם, ועשו פריה ורבייה. באotta שעה, ברכם, שנאמר, ויברך.

אליהם את נח ואת בנו וגו.

אליה תולדות נח. רבי פנחס פתח, (בראשית ו ב) ויראו בני האלים את בנות האדם כי טבת הנה. מאן איננו בני האלים, בני גודלי הדור. מלמד שהי טובות מראיה, כתיב הכא כי טובות הנה, וכתיב הטעם (שם כד ט) טובות מראיה מאי. קיו הולכות ערומות, והנשים הולכים ערומים, ערומים, ואלו ואלו רואים את ערונותם, וכן אפים אלו את אלו. ולמה נקראו בני האלים? שהי גברים גודלים ענקים.

אמר רבי יהושע בן לוי, זמנא חדא ערעית בטירא דטינרא דעיטם. ואשכחים בטירא טינרא, טרין גובריין, ודמיאן בטירין

זה למעלה מזה, וכי מדברים זה עם זה: בא ונעביר אותו מן העולם. הוזמן להם אותו איש גדול של אגרות בת מחלוקת, ושם יוסף השד. אמר להם: זהו הרב הגדול, העלינו של הדור, שבגורת פיו העבירני מהישוב של הארץ, וזהו שמקראים עליו ברכיע.

בעוד שהיית הולך, מצאתי את אפס של הגברים הלאה. אמרה לבפה הקטנה: אלו הם החברים קטנים שכחם בפיהם, חכמי אוטם אליו ועשה מהם פבשיל טעים לאחים שלו. עד שבחאה, התרכש לנו נס, ונעשה מלפניהם נהר של מים גדול. שמעתי שהיתה אומרת: אמא אמא! הפרפרת הגדולה ששבנו עברה. ובוחתי מהן ונצלתי.

ואמר רבי יהושע בן לוי, ביום דור המבול עשה הקדוש ברוך הוא קנה החטים פקנה ארזי הלבנון, ולא היו חזוצים וקוצרים, אלא הרוח מנשחת, ומונשר החטים למיטה ואוספים אותם, וכל בכל שנה ושנה. לאמר שחתא, אמר כראשת ח' (ב) עד כל ימי הארץ זרע וקצר וקר ו煦 וקוץ וחסר יום ולילה לא ישבתו. ואמר רבי יהושע, לא נחHAM גדור דינם של דור המבול עד שפשתו ידיהם בגול, שנאמר (שם) ותפלא הארץ טמס.

ובימי דור המבול היה פריה ורבייה הרבה, ומשעה שהיתה האשה يولדה, היה הולכים ושולחים אותם בזאנם, שנאמר (איוב כא) ישלחו בזאנן עריליהם וילדייהם בקדון. ולאחר כל זה מה כתיב בהם? (שם) ויאמרו לאלו سور מפניו ודעתי דרכיך לא חפצנו. עד שנזר דין והעבירים מן העולם.

פומין, דא עילאה דרא. והו ממללו דא עם דא, תא ונעבירה מן עולם. איזדמן להו ההוא גוברא רברבא, דאגרת בת מחלוקת, ושם יוסף שידא, אמר להו, שלא דא הוא רביה סגיאה עילאה דרא, כי בגיןה פומיה אבעירנא מן ישיבא דארעא, ודא הוא דמברזי עלייה ברכיע.

עד דהוינא אזי, אשכחנא אמהון דגבורייא הainon, אמרה לברפא זעירטא, אלין ainon חביביא זעיריא, דהילחון בפומהון, אייתי להו גבאי, ונעביד מנהון טעמא דתבשילא לאחוה. עד דאתה, איתרהייש לו ניטא, ואיתעביד מקדמיה נברא דמיא רברבא, שמענא דהוות אפרת, איפה איפה, פרפרא רבאת סברנא עברת, וערקנא מנהון, ואשתזיבנה.

ואמר רבי יהושע בן לוי, ביום דור המבול עשה הקדוש ברוך הוא קנה החטים, פקנה ארזי הלבנון. ולא היו זורעים וקוצרים, אלא הרוח מנשחת, ומונשר החטים למיטה, ואוספים אותם. וכן בכל שנה ושנה. לאחר שחתאו, אמר עד כל ימי הארץ זרע וקצר וקוץ וחסר יום ולילה לא ישבתו. וקר ו煦 וקוץ וחסר יום ולילה לא ישבתו. ואמר רבי יהושע, לא נחHAM גדור דין של דור המבול, עד שפשתו ידיהם בגול,

שנאמר ותפלא הארץ טמס.

ובימי דור המבול היה פריה ורבייה הרבה, ומשעה שהיתה האשה يولדה, היה הולכים ושולחים אותם בזאנם, שנאמר (איוב כא) ישלחו בזאנן עריליהם וילדייהם בקדון. ולאחר כל זה מאין כתיב בהו, (שם כא יד) ויאמר לאלו سور מפניו ודעתי דרכיך לא חפצנו. עד שנזר דין והעבירים מן העולם.

שנו רבותינו, נח היה מתרה בהם קדם, ולא שמעו מפננו. שהה בעשות הפהה למן יראו רישובו, והיו מלעיבין בו, עד שగבר עליהם עלייהם התהום, שהיו המים יוצאים רותחים כאש, והמים מלעללה, ונמחו מן העולם. אמר רבי יצחק, מהו שפטותם (תהלים ט) ה' לפבוק ישב, וכי לדוד היה לומר דבר זה. וכל העולים היה לומר דבר זה, וכל העולים יודעים שהואראשון ואחרון ואזין וקדם?

אלא, אמר רבי יצחק, בא וראה, בכל מקום אתה מוצא אליהם מדת הדין, ה' מדת הרחמים. ואף על פי שמדת הדין היא - מדת רחמים היתה בו, שאלמלא לך גתך העולם, אבל למן אותו מדת הרחמים התישב העולם. ובן אתה מוצא רפואה זו בכל דין שהוא עוזה. וכן (בראשית ט) וזה המטיר על סדום, נשאר ממניו פליטה. (שמות לט) ויגרף ה' את העם, נשאר פליטה. וכן בלם.

אמר רבי יהודה, חכמים היו דור המשbold יוטר, שהיו יודעים מה שעתיד להיות, אבל לקחו עיצה בלבם ואמרו: אם הקדוש ברוך הוא יבוא מבול, אנחנו גברים רמי קומה, ונשות על פניהם וננצל. ואם מן התהום יבואו הרים, נשים רגלוינו על באר הרים, ולא יצאו הרים, וננצל. בשבא המשbold, הרים מקודש ברוך הוא את מי התהום, והיו שמים רגלויהם על עין המים, ונמש עוזם מהם ונפלgo. והמים של מעלה היו מתגברים עם מי התהום, והיו מתגלאלים וירודים, נמוכים בהרפהה של התהום לבבל.

ויבאו אל נח אל הפתחה (בראשית). רבי יוחנן פמח, (מללים ט) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריך

תנו רבנן, נח היה מתרה בהם קודם, ולא שמעו מפננו. שהה בעשות הפתחה, למן יראוי וישבו, והיו מלעיבין בו, עד שגבר עליהם התהום שהיו המים יוצאים רותחים באש, והמים מלמעלה, ונמחו מן העולם. אמר רבי יצחק, Mai דכתיב, (תהלים ט ט) ה' לפבוק ישב, וכי לדוד היה לומר דבר זה. וכל העולים יודעין, שהוא ראשון ואחרון ואזין וקדם.

אלא אמר רבי יצחק, בא וראה בכל מקום את מוצא אליהם מדת הדין, ה' מדת הרחמים. ואף על פי שמדת הדין היא, מדת רחמים היתה בו, שאלם לא לך את חברך עלמא. אבל למן אותו מדת הרחמים, את היישב עלמא. וכן את מוצא רפואה זו, בכל דין שהוא עוזה. וכן (בראשית ט ט) וזה המטיר על סדום, נשאר ממנה פליטה. (שמות לט) ויגרף ה' את העם, נשאר פליטה. וכן בלם.

אמר רבי יהודה, חכמין והוא דטאפענא טפי, דהו ידע מה דעתך למשהו. אבל נסבו סיכלטנו בלבבון. ואמר, אי קידשא בריך הוא מיית טופנא, אנחנו גוברים ראמאי קומתא, ונשות על אפי מיא, ונשתתיזב. ואי מן תהומה יתני מיא, רגלונא נשוי על בירא דמיא, ולא יפקון מיא ונשתזיב.

בד אתה טופנא, ארתח קודשא בריך הוא מיא דתהומא, והו משוי רגלויהן על עינא דמיא, ואתמשך משכיה מגיה, ונפלו. ומיא מלעילא הו מתגברי עם מיא דתהומא, והו מתגלגלו ונחתין, נמוקין בתריחותא דתהומא לבבל.

ויבאו אל נח אל הפתחה. ר' יוחנן פתח, (תהלים ט ט) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריך